

אונס

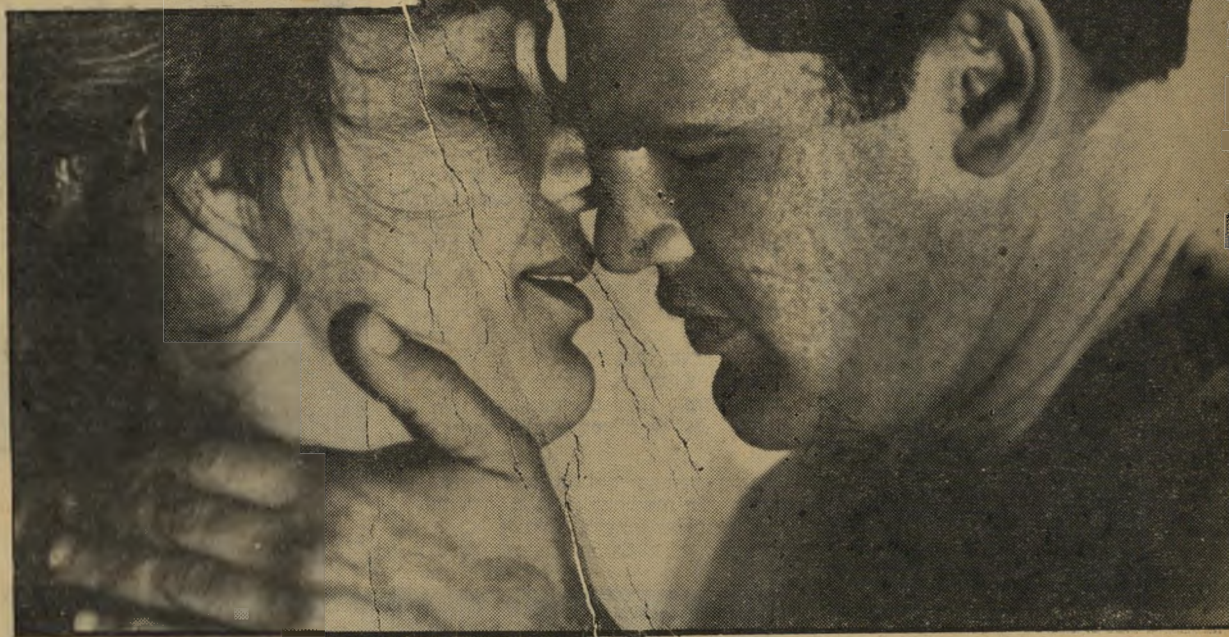
בשטף את כל הפרטים הטכניים שעליהם נשאלה. היא תיאלץ לפני השופטים את מתלך האקט המיני במלואו. גם הסניגור, עורך־הדין חבוש־הכיפה משולם שפרן, שי מונה עלידי בית־המשפט לייצג את אור מני, התעניין בכל פרט ופרט. אך העדה הקיבוצניקית לא גילתה כל מבוכה. "האם הוא ליטף את אבר המין לפני החדירה, או רק תחב את אצבעו?" "היי כן הוא גמר?" "האם הוריד את תחתון גיך או קרע אותם?" "למה לא סגרת את הרגליים, מדוע לא כיווצת את שרירי אבר־מינד?" "שאלות אלה, ואחרות, נורו לעבר העדה בנו אחר זו. אך היא עמדה על דוכן העדים בשלוה גמורה, והשיבה בכנות יוצאת־דופן, ללא היסוס וללא מחשבה, על כל פרט ופרט שנשאלה.

היא סיפרה שבילל המיקרה התכונה ללון בתל־אביב, ולמחרת היתה צריכה להגיע בשבת־בוקר מוקדמת לאוניברסיטה בירושלים. משום כך העדיפה לבלות את הלילה בפאב שבו עבדה, ולא נסעה לישון אצל חברתה ברמת־השרון. היא הודיעה לאומני על כוונתה זו עוד בערב הקודם. אחרי שנסגר הפאב נשק לה אומני בכוח כזה שנשימתה נעתקה. היא גילתה את נגדות, והוא עלה לחדרו שבעליית־הגג. כששאלה אותו מי יפתח לה בבוקר את הדלת, שהיתה נעולה מבפנים, שב אומני וירד למטה. הוא ניסה לחבקה בכוח, והיא התנגדה והלכה לשירותים.

כשיצאה, המתין לה אומני ליד הדלת, השכיב אותה בכוח על הריצפה, והסיר את מינסתיה ואחר־כך את התחתונים. היא ניסתה לגלות התנגדות, אך בשלב מסוים חדלה. לדבריה, היתה עייפה מכדי להתנגד לו והוממה מגסותו התוקפנית. כשנוכחה, שלא תוכל לו, ביקשה ממנו שלא לחשש בעיני רבים מהעשה. והוא ענה לה: "אל תדאגי, אני לא אלכלך אותך". "אתה מלכלך לי את הנשמה", ענתה לו, לדבריה.

על גבול הפלילי

שנעצר שמואל ("שמוליק") אומני בן ה־44 לפני יותר מחודשיים, נד-

אונס, השתתף בעבר בסרט אשת הגיבור, בעלילת אותו הסרט התאבד אומני בקיבוצניקית, וביצע בה ספק־אונס. עשרים שנה מאוחר יותר הורשע אומני, במציאות, באונס קיבוצניקית.

לשתוק בחקירה, אבל אחר את המועד. מישפחתו של אומני שכרה את שירותיו של עורך־הדין חיים משגב, שאף עמד לייצגו במישפט. אלא שבמהלך המעצר התגלעו חילוקי־דיעות בין הפרקליט, המת מזה בעיקר במישפטים פליליים, לבין אור מני, ולבסוף פטר אומני את משגב. משיפוטו של אומני קבע גם שיא של מהירות. ימים אחדים אחרי שנעצר, בסוף חודש ינואר, כבר הוכן כתב־האישום נגדו. עורכת־הדין פנינה דבורין, סגנית בכיר רה לפרקליטת מחוז תל־אביב, האשימה אותו באינסוס.

אומני כפר באשמה, התכחש לכל גור סח ההודעה הראשונית שלו במישפטה, ונעצר עד תום ההליכים נגדו. פחות מחודש

אותה, בגלל שהיא משכה אותו ומאחר שהיתה סכסית. הרבה פעמים אמרתי לה שאני אוהב אותה ושאתי חייב לדפוק אותה. היא היתה מתעלמת ממני, והיתה אומרת לי שהיא לא מעוניינת ושהיא לא אוהבת אותי, ושיש לה חבר שהיא מאוהבת בו. אתמול, הכוונה ליום שבת, בשעה שלוש לפנות־בוקר, כבר עזבו כל הלכוחות את המועדון ואני נעלתי את הדלת, כאשר המתלוננת היתה אתי בפנים. בא לי עליה, ואמרתי לעצמי: אני חייב לדפוק אותה! נישקתי אותה, והיא ניסתה להתחמק. אמרתי לה שאני רוצה לדפוק אותה, והיא ענתה שלא מעוניינת.

השארתי אור קטן והתחלתי למזמזמ אותה. ולאט־לאט התחלתי להשכיב אותה. היא

הסיפור שחזר על עצמו

השבוע לשלוש שנות מאסר (מחונן שתיים על־תנאי) באשמת

הייתי מת לדפוק אותה, בגלל שהיא משכה אותי מאחר שהיתה סכסית. ואני הרבה פעמים אמרתי לה שאני אוהב אותה, ושאתי חייב לדפוק אותה... כך, בפשטות ובגליליילב הסביר השחקן ובעל־באר שמואל אומני לחוקר־המישפטה את שאירע בפאב שלו ברחוב דיוגוף, בליל ה־23 בינואר השנה (העולם הזה 2109).

בכך למעשה חרץ אומני את דינו לשבט. השבוע, חודשיים אחרי אותה הור דעה מפתיעה, פסקו גם שופטי בית־המישפטה מחוזי תל־אביב לחובתו של אומני, והרשיעוהו באינסוס.

לבד מתקדימים המישפטי שקבעו שלושת שופטי ההרכב, בפסק־הדין נגד אומני, הם

השופטים קבעו בהחלטה היוצרת תקדים:

חופש מיני - כן, אונס - לא!

המו כל ידידיו, כי הוא הצטייר בעיניהם שונה לחלוטין מכפי שציירה אותו המישפטה כאשר ביקשה בבית־המשפט להאריך את מעצרו. הגבר השרירי, בעל רעמת ה־תלתלים המאפירה והחזות האומרת גב־ריות, נחשב בעיני רבים כמי שאינו זקוק כלל לכוח־הזרוע על־מנת לכבוש כל אשה שהיא. הם היו משוכנעים כי מעצרו אינו אלא תוצאה של נקמנות לשמה. שבאה לידי ביטוי בתלונה שהגישו העובדת שלו, האיש, שטען תמיד, שנימנה בשנות החמישים המוקדמות עם אחת מיחידות ה־עילית של צה"ל, קומנדו 101, שמיבצעה הפכו אגדה ולוחמיה — נושא להערצה עיוורת, לא התקשר בתודעתם של מקרי רביו עם מעשה אונס.

יחידה של לוחמי 101 היה בהיותם טיי פוסים חריגים, שברובם לא השתלבו — ולא יכלו להשתלב — בחברה המקובלת. ייחוד זה, כשכבא לירי ביטוי בשדה־הקרב — השיג תוצאות מופלאות. אך בחיי היום־יום הוא היה להם למיכשול. ייחודה של יחידה 101 היה, בין השאר בפריצת הגבולות והמוסכמות של התקופה, אך שבים של אנשים נקשר, כזכור, לא אחת במעשי שים שכיום ייחשבו כהפרות־מישפטה אנשי אותה היחידה, אחרי שהשתחררו והצטרפו למעגל החיים האזרחיים. התקשרו תכופות לחיות בתוך מיסגרת חברת החוק ופעמים אף מצאו את עצמם על גבול הפלילי. החל במפקדה של היחידה, אריק

שיים לאחר־מכן נפתח המישפט. ב־26 פברואר תחלו והסתיימו עדויות התביעה, למחרת תחלו ונסתיימו עדויות ההגנה. כעבור שלושה ימים, ב־30 במרס, הושמעו סיכומי התביעה ומיד לאחר־מכן הכתיב אב בית־הדין, השופט המחוזי בנימין כהן, את הכרעת הדין שלו ושל שני עמיתיו. משה סלגם ואליהו וינוגרד, למתמחה שלו.

אתה מלכלך

לי את הנשמה

שתיים מהעדות במישפט העידו כי לדתיים סבורות, האחת היתה אשתו של אומני, עדנה, והשנייה הסטודנטית המת לוננת, שעלימנת לא להביכה ושלא לפגוע ביכולתה להעיד לפנייהם, קבעו השופטים שתעיד ללא נוכחות קהל ועיתונאים.

הקיבוצניקית הצעירה, בעלת הגוף הנאה והשיער השחור השופע, שהיא בת קיבוץ גיבעת־חיים איחוד וסטודנטית לפילול סופיה ולתרבות סין באוניברסיטה העיבית בירושלים, כבשה את ליבם של שלושת השופטים הקשישים.

היא חזרה ופירטה את פרשת ההיכרות הקצרה בינה לבין אומני, סיפרה בגילויי לב כיצד הגיעה לעבוד אצלו, ופירטה את הנסיבות שהביאו לידי אונס באותו לילה. הסטודנטית הצעירה לפילוסופיה לא נרתעה מלתאר את האונס בפרוטרוט, ופירטה

התחילה להגיד לי שאפסיק, אבל אני אמרתי לה שאני לא יכול, והמשכתי להת זיק אותה חזק. עד ששכננו על הריצפה ושכבתי עליה. היא כל הזמן אמרה שהיא לא רוצה, ושהו אונס. אני אמרתי שאני חייב לדפוק אותה ויהימה. כאשר הייתי מעליה התחלתי להוריד את מינסתיה וגם את התחתונים, כאשר ביד השנייה אני מחזיק אותה. אחרי זה הוצאתי את אבר־מיני, היא ניסתה לסגור את רגליה, אבל אני לא נתתי לה, והחדרתי את אבר־מיני לתוך אבר־מיניה וגמרתי לה בפנים. אחרי זה קמתי מעליה, התחלתי להתלבש והיא אמרה שזה אונס מה שעשיתי לה. "כנראה שעשיתי טעות, ואני מודה ש־פגעת בך עד עומק נישמתה, אבל אני רוצה להגיד שמה חודש וחצי שאני מת לדפוק אותה ואמרתי לעצמי תמיד, מה, אני שמוליק אומני, לא ידפוק את הבחורה הזאת?"

אחרי שדפקתי אותה אני הצעתי לה להסיע אותה לתחנה המרכזית, כי היא רצתה לנסוע לירושלים. אני חושב שהיא נפלה למצב לא טוב אתי ובגלל זה היא נפגעה, אבל אני לא האמנתי שהיא תגיש תלונה על זה שזינתי אותה. אולם, רק אחרי מספר שנים את ההור דעה הבין את חומרת מצבו. הוא ביקש להתקשר עם פרקליט, ומבוקשו ניתן לו. עורך־הדין אריה פוס, המייצג את אור מני בדרך־כלל בענייניו העיסקיים, יעץ לו

גם סיפקו את אחד מפסיק־הדין המתקדים ביותר שנפסקו בבית־משפט ישראלי, בי מישפט שנימנה עם היותו־פיקנטיים שהת ברוו אייפסם בין כותלי זיכר הצדק התל־אביבי.

שעות אחדות אחרי שהוגשה התלונה במישפטה מרחב הירקון, יכבר היה אומני נתון לתקירה ביד סמ"ר דויד ביטון מי מישפטה מרחב הירקון. "הבנתי כמה מאשימים אותי, ואני רוצה לספר את האמת, את כל האמת", אמר לחוקר, אחרי שמהה הזוירו כחוק, והור דיעו במה הוא חשוד.

ההודעה שמסר אומני לחוקר, ושמהאחר יותר הפכה ראייה נגד על־ידי התביעה במישפט, הפתיעה גם את החוקר והותיק. וזו הודעתו של אומני במישפטה, בעת מעצרו, כשזונה:

"את המתלוננת אני מכיר למעלה מחצי שנה. הכרתי אותה דרך חברה שיצאתי איתה בעבר ושמה עמליה, וזאת היתה היכרות שיטחית. היא מצאה חן בעיני מאז שהכרתי אותה. לפני כחודש וחצי פנתה אלי המתלוננת, וביקשה לעבוד אצלי. אני שמחתי על כך והסכמתי, ומאז היא התחילה לעבוד אצלי בתור מלצרית בימי שישי ושבת.

כאשר היא היתה באה אלי לעבודה הייתי ממזמזמ אותה והייתי תופס אותה ומנשק אותה, למרות שהיא היתה מתחמקת מזה, כי אני הייתי מת לדפוק